

2. Do przedmiotów bagażu osobistego zalicza się w szczególności walizki, plecaki, worki turystyczne oraz inne, które zarówno swoją wielkością, jak i sposobem opakowania nie utrudnią prowadzenia pojazdu, jak również nie spowodują jego uszkodzenia lub zanieczyszczenia.

3. Nie uważa się za bagaż osobisty: skrzyń drewnianych, koszy, worków oraz przedmiotów, które swym rozmiarem i kształtem ograniczają pole widzenia kierowcy i mogą utrudnić prowadzenie pojazdu.

4. Z zachowaniem warunków określonych w ust. 1 dopuszcza się przewóz w taksówce osobowej nart z kijkami, wózków dzieciennych spacerowych (składanych) oraz — na ryzyko pasażera — telewizorów i radiodiodników.

5. Bagaż osobisty pasażera można przewozić wewnątrz pojazdu lub w bagażniku znajdującym się wewnątrz albo na dachu pojazdu. Bagażnik taksówki powinien być utrzymany w należytej czystości i stanie wolnym od wszelkiego sprzętu dodatkowego (poza kołem zapasowym i zestawem narzędzi do napraw samochodu).

§ 26. 1. Nie wolno przewozić taksówkami osobowymi przedmiotów i materiałów niebezpiecznych, jak broni nabitą, przedmiotów cuchnących lub budzących uczucie odrazy, materiałów łatwopalnych, wybuchowych, żrących, radioaktywnych, trujących itp. oraz zwłok.

2. Osobom, które pełniąc służbę publiczną lub wojskową obowiązane są mieć przy sobie broń palną, wolno w czasie przejazdu służbowego mieć przy sobie nabitą broń odpowiednio zabezpieczoną (§ 21 ust. 4 regulaminu).

Rozdział 5.

Przewóz bagażu w taksówce bagażowej.

§ 27. 1. Taksówką bagażową wolno przewozić rzeczy, które się w niej mieszczą i nie przekraczają dopuszczalnej jej ładowności określonej w dowodzie rejestracyjnym, jak

również zwierzęta w klatkach, skrzyniach itp., jeżeli nie zagraża to uszkodzeniem pojazdu i bezpieczeństwu jazdy oraz jeżeli nie sprzeciwiają się temu przepisy weterynaryjne i inne przepisy szczególne.

2. Dopuszcza się przewożenie taksówką bagażową przedmiotów i materiałów wymienionych w § 26 ust. 1, jeżeli zostaną zachowane warunki określone w § 5 Regulaminu zarobkowego przewozu i spedycji w ciężarowym transporcie samochodowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1960 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 174).

3. Przewóz zwłok taksówką bagażową jest zabroniony.

§ 28. 1. Osoba korzystająca z taksówki bagażowej ma prawo do przejazdu tą taksówką w charakterze konwojenta po bagaż lub z bagażem zajmując miejsce obok kierowcy lub miejsce w pomieszczeniu przeznaczonym na bagaż oraz ma prawo przewiezienia robotników ładunkowych lub innych osób łącznie z bagażem, o ile nie spowoduje to przekroczenia dopuszczalnej ładowności pojazdu.

2. Osobom przewożonym na powierzchni ładunkowej należy zapewnić w miarę możliwości miejsca siedzące, a co najmniej uchwyty zabezpieczające przed wypadnięciem. Nie wolno przewozić osób obok ładunków lub na ładunkach.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3.

§ 29. 1. Kierowca taksówki bagażowej zobowiązany jest na żądanie korzystającego z taksówki bagażowej do pomocy przy załadunku i wyładunku przewożonego bagażu. W razie gdy kierowcą jest kobieta, pomoc ta może być odpowiednio ograniczona.

2. Wysokość opłat za wykonane przez kierowcę czynności ładunkowe i wyładunkowe określa taryfa.

3. Kierowca ma prawo żądać zabezpieczenia wykonania umowy przewozu zadatkiem, z którego rozlicza się po wykonaniu umowy.

188

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 30 czerwca 1967 r.

w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w razie wystawienia wynalazku lub wzoru na Międzynarodowej Wystawie Aparatury Pomiarowej „IMIS 1967” w Warszawie w roku 1967 albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na tej wystawie w roku 1967.

Na podstawie art. 27 i 82 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156), art. 18 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73), § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1963 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w przypadkach wystawienia wynalazku i wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na takiej wystawie (Dz. U. Nr 23, poz. 133), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wystawienie wynalazku, wzoru użytkowego lub zdobniczego albo zamieszczenie znaku towarowego na towarze wystawionym na Międzynarodowej Wystawie Aparatury

Pomiarowej „IMIS 1967”, odbywającej się w czasie od dnia 3 lipca 1967 r. do 11 lipca 1967 r. w Warszawie w Polsce, daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej patentu na wynalazek, rejestracji wzoru użytkowego lub zdobniczego z pierwszeństwem według daty ich wystawienia na wspomnianej wystawie w wymienionym wyżej okresie czasu albo do uzyskania rejestracji znaku towarowego z pierwszeństwem według daty wystawienia na tejże wystawie i w tymże okresie czasu towarów, na których został umieszczony znak towarowy.

§ 2. Przyznanie pierwszeństwa w wypadkach, o których mowa w § 1, następuje z zachowaniem warunków określonych w rozporządzeniu.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 3 lipca 1967 r.

Prezes Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: w z. T. Jarno